

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Lysene

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 146. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr05val-shoot-idm139748571729232/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Husets lille Datter stod tæt ved, og da hun hørte de Ord: »ud paa Natten«, sagde hun med inderlig Glæde: »Jeg skal ogsaa være oppe til ud paa Natten! vi skal have Bal, og jeg faaer de store, røde Sløifer paa!«

Hvor straalede hendes Ansigt! det var Glæde! Intet Voxlys s kan straaie som to Barnegine!

»Det er velsignet at see!« tænkte *Tællelyset*, »det glæmmer jeg aldrig, og det seer jeg vist aldrig meer!«

Og saa blev det lagt i Kurven under Laaget, og Drengen gik med det. 19

»Hvor skal jeg nu hen!« tænkte Lyset; »jeg skal til fattige Folk, faaer maaskee ikke engang en Messingstøge, mens Voxlyset sidder i Sølv og seer de fineste Folk. Hvor det maa være dejligt at lyse for de fineste Folk! det blev nu min Lod at være Tælle og ikke Vox!« 15

Og Lyset kom til Fattigfolk, en Enke med tre Børn i en lille lav Stue lige overfor det rige Huus.

»Gud velsigne den gods Frue for hvad hun gav!« sagde Mo- [33] deren, »det er jo et dejligt Lys! det kan brænde til ud paa Natten.« 20

Og Lyset blev tændt.

»Fut-foi!« sagde det. »Det var en fæl lugtende Svovlstikke, hun tændte mig med! Sligt byder man neppe et Voxlysovre i det rige Huus!«

Ogsaa der tændtes Lysene; de straalede ud over Gaden; Vog- 25 nene runkede med de pyntede Balgjester, Musiken klang.

»Nu begynde de derovre!« fornåm *Tællelyset* og tænkte paa den lille, rige Piges straalende Ansigt, mere straalende end alle Voxlysene. »Det Syn seer jeg aldrig meer!«

Da kom det Mindste af Børnene i det fattige Huus, en lille 30 Pige var det; hun tog Broder og Søster om Halsen, hun havde noget meget Vigtigt at fortælle, det maatte hviskes: »Vi skal i Aften - - - - - vi skal i Aften have varme Kartoffler!«

Og hendes Ansigt straalede af Lykkesalighed; Lyset skinnede lige ind deri, det søe en Glæde, en Lykke saa stor som ovre i: 35 det rige Huus, hvor den lille Pige sagde: »Vi skulle have Bal i Aften, og jeg skal have de store røde Sløifer paa!«

»Er det at faaer varme Kartoffler ligesaa meget!« tænkte Lyset. »Her er jo lige stor Glæde hos de Små!« Og det nøs derpaa; det vil sige, det sprattede, mere kan et Tællelys ikke. 40

Bordet blev dækket, Kartofflerne spiste. O, hvor de smagte!

3 paa] mod 0. 20 det Mindste] den Mindste 0.